

LA CÒNSOLA

ANY I

PERIÒDIC QUINZENAL D'INFORMACIÓ SARRIANENCA

NÚM. 1

A LA CÒNSOLA, dèiem en el prospecte, hi desarem ben endreçades totes les galindaines amb què el bon sarrianenc s'escarrassa a fer festós el tarannà senzill de la seva vida. LA CÒNSOLA, que deixarem amb els calaixos badats cada quinze dies per airejar-los al bell mig del carrer gran, conservarà tota la olor de rumàtic que tanta de salivera ens dóna quan la bella sarrianenca hi posa els enagos per fer-hi fonedisses entre els seus dobles les cartes del promès, el retrat de la Lida Borel'li i uns cu-

31 AGOST 1919

PREU 20 CTS.

plets que no estan gaire bé. La nostra CÓNSOLA, com la calaixera de la bella sarrianenca guardarà una mica de la olor de cada diada amb aquell deix melancònic que fa la cara de les noies més maca i arruga el front del llibertí.»

I afegiem «¿Heu tafanejat mai la calaixera de la Laieta?

Sota la roba totjust desencovenada hi guarda el primer vestit bo que es va fer per començar de ballar: una mica més llarg del que calia perquè l'àvia ho va voler així i perquè no està gaire bé que una noia ensenyi massa les cames. Entremig del vestit, cintes de tots colors, estampes espellifades, arguments de pel·lícula, programes de festa major, carnets de ball, unes sabates blanques que la Laieta només ha volgut dur un cop perquè li feien mal i tothom sap que la Laieta a casa seva, mana més que sa mare.

Al calaix del mig la roba del pare i la de l'oncle solter amb tot de documents útils al bon ciutadà.

Al calaix de capdavall un bé de Déu de poms de flors que un jove que viu aquí a Sarrià en diu ramells i que dona tota l'esgarrifor del darrer gemec de la tenora el dia que hi ha sardanes a la plaça. Poms de tota mena, perfumats els de l'envelat, aspres els dels casinos però esberlats i rojos com les galtes de la Laieta en intentar donar els primers passos de tango i en volguer fer cavalcar per consell d'un mal jove foraster, una cama sobre l'altra a la mitja hora del ball. Toies ballades als quatre vents i als vinticinque envelats que han cobricelat la cabellera de la bella sarrianenca. I encara més paperam: programes de l'Orfeo i de les sardanes; retalls de la fulla dominical; recordatoris de primera comunió i de funeral i fins i tot un de primera missa. Diplomes i medalles de costura, i, o meravella! entremig d'un bon assortit de vanos una botelleta d'essència de Pompeia que només de recordar qui li va donar li en ve a la Laieta com un cobriment de cor perquè sota el fum del seu perfum hi va poncellar el primer petó. Però a damunt d'aquesta barrijo-barreja la bella sarrianenca hi té ben desada perquè no es rebregui una esplèndida llaçada de les quatre barres que es va posar temps passat i que daleix per lluir-la eternament.»

«LA CÓNSOLA, doncs, diari de la vida sarrianenca, cuidarà conservar tota la dolçor que ens enduu el cor en tafanejar la calaixera de la bella sarrianenca, però reservarà un calaix, el més gran, per endreçar-hi els papers dels estudiosos, els versos dels poetes i els llibres del bon estudiant sarrianenc a qui tant l'embriaga el perfum d'una modisteta com la farum del paper d'impremta i a qui tant l'adelita la musica de la colba com la d'un avió.

LA CÓNSOLA, tindrà un recó per tothom, tot Sarrià comprarà LA CÓNSOLA i la guardarà per a enquadrar-la si convé i posar-la en un prestatge de llibreria que força goig hi farà.»

Mòbils clars i desinteressats dels editors de LA CÓNSOLA: sarrianisme auster i catalanisme generós sense cap mena de partidisme. Tots els sarrianencs, tots els veïns de Sarrià, siguin de l'estament que vulguin i pertanyin a banderies oposades tenen obertes les planes de LA CÓNSOLA. Per a ells és i tothom hi cap.

ELS PROBLEMES DE LA ORBANITZACIÓ DE SARRIÀ

ARQUITECTURA I DECORACIÓ

UNS bons amics aquest matí de diumenge, assolellat i xafogós, — jo no comprec un diumenge sarrianenc sense sol: el recordo i l'enyoïro a tot arreu i és la meua més bella memòria de la infantesa — aquests amics doncs, m'han llegit una fulla netament sarrianenca de tan viva color local que no m'he sabut estat de considerar la Laieta com amiga de cor i antiga companya. I m'han demanat de parlar serenament i amorosa de l'aire que prenen les noves construccions i llur decoració per curar d'orientar-les amb les nostres observacions i, si convé, amb les nostres súpliques cap a aquell Sarrià del segle XVIII que considera *Xenius a La Ben Plantada*:

«Pensem en les més antigues torres senyoriwoles de Sarrià».

El nostre Sarrià, tot recollit ja sigui folgadoament al peu de la muntanya, coronat de pins i de xiprers — xiprers que acaben de desaparèixer i que cal tomar a plantar i a *urbanitzar* — s'ha d'esforçar per evitar cap més edificació decadent i mercantil i per procurar la tornada a aquell bell moment *arquitectònic* en què àdhuc els jardins i els brolladors dels jardins eren regalims gentils de la intel·ligència i mai no pensades capritxoses d'un gust barroer.

La naturalesa ha d'ésser l'escola de l'arquitecte i cada país ha de tenir la seva arquitectura. No ha d'ésser possible una influència exòtica en les construccions lla on hi ha una arquitectura pròpia comarcal i àdhuc nacional i lla on l'enginy dels indígenes té una forta volar original.

Cal bandejar de l'arquitectura tot l'inútil, indeterminat i confós i esbandir-la de les boires que — avui dia en forma d'horroroses mansardes — lleven del conjunt tot regust d'intel·ligència i tota graciosa harmonia.

¡I tant que fa capficar a molts d'arquitectes aquesta contrarietat i diversitat d'elements que enfarfequen un edifici, quan una noble simplicitat satisfaria el conjunt i agilitzaria el paisatge!

No és que calgui tomar a un academisme eixut; però cal treure cura dels ornaments que cada dos per tres passen de moda i al cap de cinc anys són un factor d'astènia per a les belles sensibilitats mancades de l'energia necessària per alçar un picot i enderrocar tantes de parets abominables.

Entre les bones condicions d'un edifici hi cal considerar el confort i per confort cal també entendre una bona decoració de planta. És sobretot molt freqüent de trobar en les millors cases modernes les habitacions principals al nord i les escales de servei a mig-jorn. ¿Quin bon estar pot tenir un edifici així? ¿On trobarà recursos el decorador? ¿On cercar les belles perspectives i els bells ocs de llum i contrallum que donen tot l'encís de beutat als bons interiors?

Cal doncs estar alerta. A Sarrià es construeix continuament. I Sarrià és un lloc de repòs; i que aquest bell repòs per mor de la mala arquitectura no és converteixi en el neguit continu!

En el nombre vinent començarem a donar la nostra tasca.

FIDES.

CONVERSA QUINZENAL

El barceloní. — Ja fa temps que jo volia fer-me amic d'un sarrianenc perquè m'expliquéssim, fil per randa, tot lo que a Sarrià s'esdevé. M'han dit que té coses fan extraordinàries el vostre poble...

El sarrianenc. — No us han enganyat; Sarrià és com una d'aquestes pomes que tenen una pell

molt fina i uns coloretos que fan glatir el paladar; però que així que li doneu la primera queixalada ja us trobeu que hi ha cucs. Si teniu paciència per escoltar-me jo us prometo de contar-vos un munt de fets: els uns us faran riure, els altres potser us dolguin...

El barceloní. — Un dels principals defectes de la població crec que és la xafarderia de les dones...

El sarrianenc. — Que xafardegem és veritat; però dir-me defecte són ganes de posar-los mala fama. Les dones de Sarrià xafardegem a tot'hora i a tot'arreu: al carrer, a casa, a la cuina, al safaretx i fins moltes a les escales de la iglesia; i malgrat tot, no són xafarderes...

El barceloní. — Dispenseu que us digui que no ho entenc...

El sarrianenc. — És molt senzill; en qualsevol altre poble que no sigui Sarrià, la dona que xafardeja és una xafardera; a Sarrià, no...

El barceloní. — Segueixo no entenent-ho...

El sarrianenc. — Vós sabeu que són contats els pobles que no tenen un periòdic per donar compte del actes més transcendents que la població celebra i per comentar els fets que mereixen ser-ho; doncs bé; en aqueixos pobles, encara que tallessin la llengua a totes les dones no perdrien gran cosa... De Sarrià no pot dir-se el mateix; Sarrià passa mesos sencers sense que una publicació qualsevol vingui a desvetllar-li l'ensopiment. ¿Com se sabrien, doncs, les noves sensacionals, els prometatges, els casaments, l'estrena d'un vestit, la mort d'una persona, sinó fos l'activitat que cada sarrianenca posa en la seva llengua?

Per això us deia i us repeteixo que la dona que xafardeja a Sarrià no és una xafardera; és més aviat una dona filantròpica que vol arrancar la ignorància del altres...

El barceloní. — Però amb l'aparició de LA CÓNSOLA totes les vostres teories se'n van per terra...

El sarrianenc. — Amic meu, és un cas que es va preveure des del primer moment i ja es va recomanar a l'Ajuntament que plantés un ban que si fa no fa digués així: «Havent aparegut LA CÓNSOLA, la dona que d'ara ençà xafardegi serà una xafardera».

El barceloní. — No l'he vist plantat en lloc...

El sarrianenc. — Ni el veureu tampoc. Precisament ahir un regidor em deia que l'Ajuntament havia acordat no publicar-lo...

El barceloní. — ¿Per què?

El sarrianenc. — Perquè diuen amb molta de raó que el dia que les dones no xafardegin totes les aceres del poble quedaran per escombrar...

El barceloní. — A més d'ésser una veritat com una casa m'haveu demostrat amb això que els regidors del vostre poble no són tan distrets com me pensava. I adeusiau, que el tramvia m'escapa...

El sarrianenc. — A reveure...

EN JULIÀ

LA PROCESSÓ DEL CORPUS

ENCARA que sembli fora d'oportunitat, no volem deixar passar sense esmentar en aquesta publicació sarrianenca la bella festa que va tenir lloc el diumenge 13 juliol prop-passat amb motiu de la restauració en aquest poble de la Processó del Corpus.

Els que la recordaven de quan se feia a l'antigor, la retreien com a punt de comparació en totes les processons que s'han vingut fent a Sarrià i tots estaven d'acord a afirmar que l'esplendor que tenia aquella suprimida processó, no havia estat assolit per cap altra de posterior.

Enguany, gràcies a la iniciativa del Sr. Rector i del Sr. Alcalde coadjuvada amb entusiasme per totes les forces vives de Sarrià ha estat possible de realitzar novament aquella festa religiosa, l'èxit de la qual, ha excedit, segons afirmació unànime, al de quantes l'havien precedida.

Amb això n'hi hauria prou per fer-se càrrec de la importància de l'acte però no volem ometre l'esmentar el lluit seguici, que era així com segueix: Una secció de la Societat de carreters de Sant Antoni muntats en cavalls emplomallats i guarnits ricament; els Gegants; les Trampes de la ciutat de Barcelona amablement cedits pel conceller en cap Sr. Martínez Domingo; els nans; la creu i ganfarons parroquials; els nens de les escoles del poble; una munió gentil de nenes vestides de blanc; l'«Orfeó Sarrianenc»; el «Centre Tradicionalista»; el «Centre Regionalista» que va estrenar una magnífica bandera catalana; el «Centre Sarrianenc»; el Centre Artesà «La Violeta»; les germandats del poble; la Congregació de Maria Immaculada; els Terciars de la V. O. T.; el penó principal amb força acompanyament; l'escolania; la clerecia i el Santíssim portat, segons li-

túrgia, sota talem. Finalment hi anava el magnífic Ajuntament en corporació, donant fe dels tradicionals sentiments religiosos de la nostra població.

Distribuides entre mig de la processó hi anaven fins a nou bandes de música escollides entre les de més anomenada de Barcelona.

Els carrers estaven tots encatífats de ginesta i els balcons i finestres il·luminats i quasi tots guarnits amb draperia dels colors catalans, com si els sarrianencs en llur patriotisme no en tinguessin prou de retre homenatge individual al Rei

de tots els pobles sinó que li presenten també el símbol de la Pàtria per què la beneeixi i la fassi pròspera i fecunda.

La gentada que va admirar la Processó era immensa sobressortint les cares dolces de les noies sarrianenques i les de les forasteres trenaboniques que assentades a l'acera o abocades als balcons, esguardaven somrientes el planter de joves que desfilaven davant d'elles lloant a cau d'orella la religiositat dels fadrins sarrianencs i llur baronil elegància...

FREDDY

DE VALLVIDRERA

CADA any la Colònia de Vallvidrera guanya en número i distinció. Mai però no s'havien distingit tan en els festetjos com enguany. A Vallvidrera estada d'estiuejants, hi viuen tots aquells que enduts de l'esperit pràctic que ens caracteritza agermanen l'esport i el treball i que després d'haver passat la vesprada i la nit amb el seus se'n van matinet que l'aire és bo tot xano xano els uns o amb el *funi* els altres cap a la fàbrica, al taller o a l'Oficina per enllestir els quefers de llur càrrec. Comerciants que fan quatre viatjes cada dia com aquell qui res; exministres i diputats catalans reposant de la *fetxuga tasca* que aconsegueixen al parlament de Madrid; empleats de banca amb quinzena de vacances; estrangers passavolants... i, noies, sobretot noies, vestides amb la graciosa negligència del que passa l'estiu a fora i fent joiosa l'estada a muntanya amb llurs riallades gerdes i llurs danses gentils.

Aquest any la colònia estiuejant junt amb el «Centre Recreatiu» ha fet fer sardanes cada dimarts d'agost i de setembre i ha fet donar un concert pel *Quartet Renaixement* cada dijous.

Cal alabar el desinterès dels organitzadors d'aquestes festes que ens donen belles estones de solac i que fan atractivola per tothom la muntanya nostra.

LA FESTA MAJOR

El dia de la Mare de Déu d'agost van començar les festes que van durar fins el 17. Va fer uns dies molt bons. Seguint el costum nostre ens en vam anar de dret a l'envelat bastit damunt el terreny

que En Ramon Miralles cedeix generosament i les despeses del qual són pagades pels socis del «Centre Recreatiu» i els senyors de la colònia.

Els balls executats per l'orquestra «Unió» de Granollers van ser lluits de debò concurrent-hi les noies més vistoses de Barcelona i desenrotllant-se entre llotja i llotja un seguit de batusses amb boles de paperets i serpentines que feien la felicitat dels papàs mentre joves i noies ballaven amb gran contentment i amor.

Entre les moltes famílies que hi ha havia hem tingut el gust de veure-hi a En Rodés, ex-ministre i diputat a corts, als diputats En B. Trias i En J. Moles, als ex-diputats González Vilart i Hurtado, En Juli Ballevell, arquitecte, J. Olhson, Oliva, F. Tarragó, Prats, Alegret, A. Camin, Llatas, Cornet, Cucurny, Palau, Salgado, Dr. Navarro, J. Romagosa, F. de P. Rosich, Joan Molas, P. Grau, J. Grau, J. Civil, P. Casals, R. Vidal, Lasserres, J. Roig, P. Pujol, E. Dachs, Tarascó, Dr. Zavala, L. Badosa, J. Deu, L. Inglada, J. Joanet, F. Font, Napoleón, Sena i Roca, Llissas, J. Busquets, Aparicio, Pahiles, R. Miralles, J. Lloret, Pereña, Vilalta, Zurita, Torrente, Dtor del banc London Country, Rouquier, Palaquin, Cirera, Doncel, i altres que sentim molt no recordar.

La llotja que la comisió del envelat cedeix al magnífic Ajuntament de Sarrià estava ocupada pels regidors, Grau, Daura i Lloret.

La festa Major de Vallvidrera és una d'aquelles que es veuen acabar amb sentiment i s'espera amb dalit l'any que ve per tornar-la a començar.

NITTO

INFORMACIÓ

TÍTOLS ACADÈMICS

Han acabat enguany la carrera, després d'uns cursos exemplars, el joves sarrianencs, estimats amics nostres, En Pere Brossa i N'Higini Negra, d'enginyer industrial; En Pere Escursell, d'advocat i En Josep M.ª Batlle, de metge.

REINA DE LA FESTA

La distingida senyoreta Francisca Mumbrú i Miralles va presidir com a reina uns Jocs Florals que es van celebrar a Sans el passat diumenge, i en els quals havia estat premiat amb la flor de consuetud el jove secretari de l'«Orfeó Sarrianenc» N'Anton Balasch i Torrell.

«CENTRE SARRIANENC»

Aquesta entitat és la més antiga del poble i està situada al carrer de la Llibertat. La seva Junta directiva actual està formada pels Srs. Ramon Estrada, president; Francesc Farrés, vice-president; Manuel Dedeu, comptador; Josep Arnau, tresorer; Josep Fàbregas, secretari; Josep Corcoll, vice-secretari; Josep Galobardes, Josep Sabater i Angel Roca, vocals.

Es recreativa i a més dels balls periòdics i tradicionals — on mai no hi falta la Laieta — s'hi donen belles funcions de teatre català. Les darreres obres representades són: *Magda* i *Gente bien*.

CENTRE ARTESÀ «LA VIOLETA»

Està situat al carrer de l'Estrella i té la Junta directiva formada pels Srs. Pere Brasó, Ferran Ribes, Josep Ventura, Baldomer Vives, Modest Pueyo, Josep Ricart, Carles Mas, i Adolf Liarte. D'aquesta entitat en va sortir el primer Chor Euterpenc, el director del qual és En Josep Ferrer i Clavé, nét d'En Clavé, el gran. S'hi donen bones representacions del teatre català i actualment s'hi està constituint un equip de fútbol que actua amb gran dalit.

«CENTRE REGIONALISTA»

Està situat al carrer Gran i s'hi entra pel de Sant Antoni. Actua intensament en sentit catala-

nitzador i ha intervingut en tots els grans actes patriòtics que es vénen celebrant a Sarrià. Són de la Junta directiva els Srs. Tomàs Cugat, Ricard Carbonell, Josep M.ª Vidal, Josep Foix, Frederic Amat, Josep Carbonell, Josep Recasens, Teòtim Gaya i Valenti Brasó.

Dóna audicions periòdiques de sardanes i vetllades polítiques i patriòtiques. A dins d'aquesta entitat nacionalista hi actua un benemèrit *Esbart Sarrianenc de Folklore* que ha popularitzat entre el jovent entusiasta els més gentils ballets populars del país.

«JOVENTUT TRADICIONALISTA»

Està situada al carrer de Sant Vicents. Formen la Junta directiva els Srs. Miquel i Anton Escursell, Pere Fortuny, Joan Cortes, Joaquim Larrotxa, Manuel Pujol, Jaume Larrotxa, Ventura Parés, Anton Garrich, Francesc Bernabeu i Salvador Corcoll. S'hi donen balls populars i representacions de teatre català i espanyol. Hi ha una brillant secció d'esports que compren un equip de fútbol amb tres teams i dos d'infantils i sessions de Gimnàstica sueca i rítmica.

«ORFEÓ SARRIANENC»

Està situat on hi havia hagut l'Institut de Sant Josep, al carrer de Catalunya. Formen el consell directiu els Srs. Lluís Tintoré, Adrià Gual, Salvador Brossa, Teòtim Gaya, Antoni Balasch, Manuel Amat, Anton Urpí, Ramon Roig, Francesc Olivé, Ramon Amenós, Ramon Obiols, Ramon Fabregat, Josep Casals i Josep Castelló. Director de l'Orfeó Mossèn Angel Obiols; subdirector: En Lluís Alemany, director conciliari Mn. Joan Basany, rector. Té un espaiós pati on periòdicament s'hi fan sardanes i una sala, on a més dels concerts per l'Orfeó s'hi representen funcions de teatre catòlic català.

«OBRA SOCIAL»

Està situada al carrer Gran i es va inaugurar com aquell qui diu fa quatre dies. Són de la Junta els Srs. J. Vidal i Barraquer, Higini Negra, Joaquim Bosch, Desideri Canals i Pere Escursell.

Hi ha una sala de Gimnàstica que dirigeix Mos-

SARRIANENCA

sen Enric Miró, Pvre. i s'hi ensenyarà de franc als pàrvuls sota la direcció del distingit professor oficial En Joaquim Panadès.

«UNIO COMERCIAL I INDUSTRIAL»

Com deixa veure el nom, aquesta societat és formada dels botiguers i industrials de Sarrià que convençuts que *l'unió fa la força* es reuneixen periòdicament per la defensa de llurs interessos.

DE L'AJUNTAMENT

PREGÓ DEL 14 D'AGOST.—Tota vegada que s'ha cabat el termini senyalat sobre plaques de carros carretons, bicicletes i gossos, i com són molts els que no l'han pagat, per la present es concedeix un nou termini improrrogable de cinc dies, amb el ben entès que transcorregut que sigui l'indicat termini sense haver pagat l'impost, seran detinguts i conduïts els vehicles al dipòsit municipal als efectes conseqüents.

PREGÓ DEL 23 D'AGOST.—Per acord de l'Ajuntament, queda terminantment prohibit el lligar les cavalleries a la via pública per la llimpesa de les mateixes ni per cap altre causa, amb imposició de les multes corresponents als que no donguin compliment a l'ordenat.

PREGÓ DEL 30 D'AGOST. — Per ordre del Sr. Alcalde es fa saber:

Que es recorda a tots els industrials i magatzemistes de queviures i combustibles la obligació que en virtut d'ordres del Governador tenen de passar per *Casa la Vila* per les declaracions d'altres i baixes de les dites existències corresponents al més actual, amb l'avertència que de no haver-les presentades dins el termini de 48 hores se'ls imposarà la multa de 10 ptes.

DE SOCIETAT

Es troben en les seves possessions de Sant Llorenç del Munt els comtes de Sant Llorenç.

—Ha sortit cap a Suïssa, acompanyada de les seves belles noies la senyora de Jaachs.

—Passant l'estiu a la seva torra de Camprodon

s'hi troba la distingida família d'En Dionisi Conde.

—La senyora vídua de Caralt acompanyada dels nois ha sortit a prendre les aigües d'Alama d'Aragó.

—La senyora comtesa vídua Santurce ha vingut a passar una temporada a la seva casa torra d'aquest poble.

—La família Pujol, com cada any, passa l'estiu entre nosaltres. L'acompanyen, naturalment, les dues gentils noies grans.

SARDANES

Algú ha dit de Sarrià, l'*Empordà xic*. I efectivament, Sarrià es un dels pobles a on de fa més temps, una vintena d'anys, la dansa dels catalans és ballada i ben ballada per la gent del poble. Es pot dir que la sardana es una cosa tan sarrianenca que gairebé no es compren festa ni festassa que la part més principal no se l'enduguin les ballades populars.

Aquest any l'organització d'aquelles cèlebres vetlles d'estiu, de tan bon recordar, l'ha tingut l'Orfeó Sarrianenc. A cada audició de sardanes el pati del casal de l'Orfeó és invadit pel jovent que es lliura a la dansa amb una devoció sagrada. El ballar sardanes a Sarrià ha esdevingut una cosa transcendent que amara les cinc potències d'una rosada d'amor patriòtica que fa de cada anella de dansaires un símbol de la germanor nacional.

Sembla que segons el costum establert, les sardanes de la Festa Major vinent, seran tocades per la famosa cobla *La Principal de la Bisbal*.

DIADA CATALANISTA

Ens comunica el senyor secretari del «Centre Regionalista», que hi ha l'acord pres de celebrar ben aviat a Sarrià, una *Diada Catalanista*, en la qual hi seran convidats a prendre-hi part tots els sarrianencs sense distinció. Serà doncs una diada patriòtica com les grans diades de la *Bandera catalana*, en hissar-la a casa la Vila, d'*En Prat de la Riba*, en col·locar la làpida,—un dia ens ocuparem d'aquesta làpida sota el seu aspecte artístic—de *Sant Jordi*, en el magnífic aplec de Pedralbes

de record perdurable i dels concerts populars de l'Orfeó de benemèrita tasca catalanitzadora.

L'11 DE SETEMBRE

Com cada any els joves nacionalistes del Centre Regionalista portaran una corona de flors naturals a l'estatua d'En Rafel Casanova, heroi català ferit defensant la pàtria. Tots els sarrianencs socis i no socis que vulguin acompanyar els portadors de la corona han de trobar-se a l'estatge del Centre Regionalista a dos quarts de deu del vespre. Sembla que hi ha intenció de demanar que es canviï el nom d'un carrer que dóna a la plaça de Borrás pel d'En Casanova o d'En Fivaller.

IRRIGACIÓ

Un dels precés que amb més insistència ens han fet les nostres coneixences en enterarse de l'aparició d'aquesta revista és que féssim notar la deficient irrigació d'alguns carrers que algun mal pensat atribueix més que a deixadesa de l'Ajuntament, a la mandra excessiva dels encarregats de la manguera i de la bota que, segons aquesta mala veu, ara s'hi tomben i ara s'ajuen.

LA CALAIXERA DE LA LAIETA

Ens escriu un admirador de la Laieta que pel que es veu li ha tafanejat els calaixos, que en el prospecte anunciador de *La Cònsola* ens vam descuidar d'esmentar la medalla de Congreganta que la bella sarrianenca, bona cristiana, té molt ben endreçada entre uns escapularis que li va donar una tia monja i el llibre d'anar a missa. Que ens perdoni, doncs, la Laieta: ens en'viem descaidat.

VEINS IL·LUSTRES

Es pot dir que Sarrià és l'estada preferida de les més il·lustres personalitats del país. Si no fos per mor de no poder redactar una llista ben fidel inclouriem en aquest primer número de *LA CÒNSOLA* els noms d'aquells conveïns que amb llur preferència honoren Sarrià i fan natural el nostre sarrianisme entusiasta. En altres números ens vagarà d'anomenar-los i pot ser i tot de considerar alguns d'ells com als col·laboradors més distingits.

FOC A LA FÀBRICA DEL CARTRO

A primers d'agost, a mitja nit, es va incendiar la fàbrica de cartro establerta a la part alta de la barriada Nena-Cases d'aquest poble. El foc... ho va cremar tot. El cos de bombers de Sarrià va fer tard. Els bombers de Barcelona no van poder maniobrar per mor de no haver-hi propera en aquell indret cap boca d'irrigació. El servei d'extinció d'incendis, en aquest poble, no és, doncs, envejable. Essent els individus del cos, treballadors que durant el dia cadescún es lliura al seu quefer i durant la nit al repòs natural, la seva permanència en el servei actiu dura 6 a 9 del vespre els dies de feina i tot lo dia els diumenges. I tothom sap que el foc no esperarà precisament aquests moments per donar-se el gust que el sufoquin amb llumíent els simpàtics barbamecs del *Cos de Bombers de Sarrià*. I encara més: quan teníem aigua ens faltava bomber i manguera. En tenir bomber ens va faltar manguera; i ara que ens alabàvem aquí i a totarreu de tenir bomber i manguera l'aigua ha fet figa. Valga'ns Déu, però, que per la Festa major ens faran quedar bé, encara que sigui de per riure.

BENEFICI

El 20 d'agost al *Spring Cine* es va celebrar una vetllada a benefici de la família del difunt publicista Carles Jordana. Una companyia dirigida per En Lluís Carbonell va representar *El Mistic* d'En S. Rusinyol i el tenor senyor Joventí Folgar, acompanyat al piano pel Sr. Barrera va cantar amb l'aplaudiment unànime dels concorrents unes composicions escollides. La sala del *Spring* es va omplir de gom a gom com s'esdevé sempre que el poble de Sarrià és cridat en sentit generós i caritatiu.

La família del difunt Carles Jordana dóna les gràcies als concorrents i als activíssims organitzadors i cooperadors.

DOS BONS COL·LABORADORS

Han promés la seva col·laboració en les planes de *La Cònsola* dos coneguts dibuixants sarrianencs.

EL SEGON NUMERO DE LA CÒNSOLA

El número següent sortirà el 13 setembre.

COL·LABORACIÓ

LA CÒNSOLA, admet col·laboració sempre que el signant guardi les bones maneres. La col·laboració pot ésser informativa, de divulgació científica, literària, etc. De versos només es publicaran els que esculli la redacció; els altres tan si ho són com no es publicaran com a humorístics.

Cal esmentar que mai no seran retornats els originals.

Adreça: Plaça de la Vila, 6.

Original impremta.—Segell de quart de cèntim.
Hi haurà correspondència.

ERRADES

El bon llegidor pel seu compte, corregirà algunes incorreccions tipogràfiques que apareixen en aquest primer número de *La Cònsola*. Per exemple: *Orbanització* per *Urbanització*, apòstrofs capgirats, etc.

EL BON HUMOR SARRIANENC

TRENCA-CAPS

XARADA PER EN JOAN

Una tercera-quarta et daré
si no em dones el prima-segona,
per què la segona-tercera sé
t'ha dat, ja fa molta estona.
Una segona-quarta tinc de portà,
que tingui mes d'una prima-tercera,
a una casa que tenen primera
del carrer tot d'aquí Sarrià.

AQUEST NÚMERO HA
ESTAT CENSURAT

CAMÍ DE PEDRALBES

—Vetaquí que no sé què seria millor; suprimir la pols, suprimir l'auto, o suprimir-nos a nosaltres els que encara ens queda esma per sortir a passeig.

(Ninots i acudit per A. F.)

Establiments de Sarrià rec

IANUNCIEU-VOS!

Per anunciar-se a

LA CÒNSOLA

cal enviar un avís a la redacció, i pas-sarà el representant pel domicili de l'anunciant.

IMPREMTA

JAUME VINYALS

RAPIDESA I ECONOMIA

PLAÇA DE LA VILA, NÚM. 6

FERRAN RETRATISTA

ESPECIALITAT
EN INTERIORS

DR. ROBERT, 2

L'INGENI

Eines per paletes, jardiners, pagesos, etc. Ganivets, estisores, màquines d'afaitar i tallar cabells. - Telesmetàl·liques, filferro, puntes i cargols, etc. - Bateria de cuina. - Gàbies d'ocells de varies classes. - Cartó cuïro Bombetes elèctriques de varies marques.

TOT A PREU DE FÀBRICA

Carrer Major, 33 Reina Elisenda, Lletra C

BUTLLETÍ DEL LLIBRE CATALÀ

Paulina Buxareu, novel·la de Josep M.ª de Sagarra. (Ed. Catalana).

Narracions Extraordinàries, per Joan Santamaria.

Les Hores, versos de Mercè Vila. (Ed. La Revista).

Hores del poema eròtic, versos de Ramon de Cureda.

Festa de la Poesia a Sitges, versos premiats en els Jocs Florals de Sitges del 1918.

Primer llibre d'Estances, de Carles Riba. (Ed. La Revista).

Les Joventuts Catalanes, oració de J. Bofill i Matas. (Ed. La Revista).

Poemes del Temps, de Trinitat Catasús. (Impremta Altés).

La Catalunya Pintoresca, de Xavier Nogués, amb text de F. Pujols. (Edició Salvat-Papasseit llibrers).

Les gràcies de l'Empordà, de Pere Coromines. (Impremta Altés).

L'obra realitzada per la Mancomunitat de Catalunya.

Dietari Espiritual, de J. M. López-Picó. (Ed. La Revista).

Odissea, d'Homer, versió directa de Carles Riba. (Ed. catalana).

La Parada, de Joaquim Ruyra. (Ed. Catalana).

Han aparegut també una *Gramàtica* i una *Aritmètica*, en català; una *Gramàtica francesa*, en català i una bella col·lecció de cinc cartipàços catalans dibuixats per l'Obiols i redactats per P. Romeva.

omenats per "La Cònsola"

BOSCH I SARIOLA

CONSTRUCTORS D'OBRES

○ ○ ○

CARRER DE SANT CARLES, 16

CARNICERIA

JOSEP NEBOT, Germans

BOU - BADELLA - BE
ANYELL I CABRIT

P. REINA ELISENDA, 2 - TAULES DEL
:: :: :: MERCAT, 34 I 35 :: :: ::

SASTRERÍA

JOSEP ARNAU

CARRER MAJOR, NÚM. 38

CONFITERIA I PASTISSERIA

JOSEP FOIX

CARRER MAJOR, NÚM. 48

REDACCIÓ DE "LA CÒNSOLA", PL. DE LA VILA, 6

SUBSCRIPCIÓ TRIMESTRAL, 1'25 PESSETES

CUPÓ DE SUBSCRIPCIÓ

QUE CAL REMETRE A LA REDACCIÓ, AMB SOBRE OBERT I SEGELL DE QUART DE CENTIM

En

habitant

se subscriu a LA CÒNSOLA per

RESTAURANT ELÉCTRIC

LES PLANES

TELÉFON 393 H

TZIGANS CADA VESPRE DE 9 A 12